

Sofia Caspari

HET LIED
VAN DE
WATERVAL

De Fontein

DEEL 1

Cambio de vida – Verandering

Iguazú, Río Paraná, Villa Veinticinco de Mayo,
Santa Ana, Buenos Aires, Los Aboreros,
aan boord van de *Britannia*

1898 tot 1899

Bij de watervallen van Iguazú

Clarissa wist niet hoelang ze al tot aan haar middel in het kolkende water hing. Wanhopig klampte ze zich vast aan de laaghangende takken van een boom, maar haar krachten namen snel af. Hoe de jonge vrouw zich ook inspande, ze hield het niet lang meer vol. En deze keer, wist ze, zou het definitief zijn. Als ze nu losliet, zou de rivier haar onverbiddelijk meesleuren naar de diepte en haar nooit meer laten gaan.

Clarissa sloot haar ogen. Onmiddellijk doemden voor haar ogen weer de verschrikkelijke beelden op die voor altijd in haar geheugen gegrift zouden blijven: haar uitstapje met Javier naar de watervallen, en de vreemde mannen die plotseling waren opgedoken en op haar, Clarissa, hadden geschoten. Ze hadden echter Javier getroffen.

Hoe ze in de rivier terechtgekomen was, kon ze niet zeggen, alleen dat de machtige Iguazú haar onmiddellijk had meegevoerd, totdat ze deze takken had weten te grijpen. Een snik perste zich uit Clarissa's keel, overstemd door het gebulder van het water.

Javier was dood... Wat had het leven nog voor zin? Waarom liet ze niet gewoon los?

In haar hart wilde ze alleen nog Javier achterna, maar haar lichaam weigerde te gehoorzamen. Haar verraderlijke lichaam vocht uit alle macht om te overleven.

Maar lang zou ze het niet meer volhouden...

Nog terwijl die gedachte door haar hoofd spookte, voelde ze de takken door haar vingers glippen. Ze ging kopje-onder, kreeg water binnen en vocht zich hoestend en in paniek weer naar boven. De rivier sleurde haar meedogenloos mee, als een stuk drijfhout.

Waarom was zijzelf niet door die kogel geraakt? Waarom leefde zij nog wel? Ze wilde bij Javier zijn.

Haar hoofd kwam nog verder uit het water. Ze kon goed zwemmen, en dat zou weleens haar noodlot kunnen zijn...

Clarissa draaide zich op haar rug en zag een streep hemelsblauw boven het bladerdak met al zijn tinten groen. Groen, groen, groen – in alle schakeringen. Groengefilterde zonnestralen.

Hoe zou het haar ouders vergaan? Zou ze hen ooit nog terugzien?

Een draaikolk wierp haar op haar buik en trok haar omlaag. Ze sloeg met haar armen, trappelde met haar benen en werkte zich weer naar boven. Hoestend, spuwend en happend naar adem dacht ze aan het bloed dat hier vergoten was. Javiers bloed.

Morgen zouden ze een jaar getrouwd zijn geweest. Het was een moeilijk, maar ook gelukkig jaar geweest.

Weer kolkte het water over haar gezicht. Weer begon ze te hoesten en te spuwen. Ze was volledig uitgeput en haar gedachten gingen traag.

De glimlach van Javier... zijn warmte. Zijn sterke armen om haar heen... Nooit, nooit meer.

En toen opeens... Haar voeten raakten de grond. De modderige, met stenen bezaaide bodem. De lucht van rottende bladeren, en hier en daar een vluchtige beroering, als een ademtocht. Vissen? Wat voor vissen dan? En toen zag ze het. De stroming had haar naar de oever gedreven. De rivier liet haar vrij.

Waar ben ik?

Clarissa sloot haar ogen. Ze dreef vlak bij de begroeiing van de oever. Daar moest ze zich naartoe worstelen. Maar ze was zo vreselijk moe. Haar gedachten fladderden nu als wilde vogels door haar hoofd, heden en verleden liepen door elkaar heen. Javier, de gezichten van haar ouders, het werk thuis op de rancho, de kleine boerderij in de provincie Entre Ríos. Schoten, die het water om haar heen deden opspatten.

Ik wil leven.

Weer verzamelde Clarissa al haar kracht en hees ze zich een eindje de oever op. Toen liet ze haar hoofd op haar armen zakken. Alleen haar voeten lagen nu nog in het water van de rivier. Drek en vocht drongen in haar neus, een lucht van leven en dood, die haar

niet geheel onbekend was. Met moeite draaide Clarissa haar hoofd opzij om vrijer te kunnen ademen. Alles viel haar opeens zo zwaar. Ze lag nu met haar wang in de modder. Vlakbij stonden hoge bomen, en er klonken allerlei geluiden: het ruisen van het water, het gekwetter van vogels, de kreten van een paar brulapen... Het diepe woud rondom de Iguazú-waterval.

Clarissa staaarde naar de donker glanzende waterdruppels op de planten om haar heen, meende spinnen en ander gedierte te herkennen, zelfs een felgekleurd bont kikkertje. De hitte van het regenwoud was zo drukkend, zo alles overheersend. Het water op haar huid vermengde zich met haar zweet. Ze kende die verstikkende hitte. Meestal vluchtte ze naar binnen om ervan verlost te zijn. Vreemd, hoe snel je gewend raakte aan dat comfort.

Ik wil slapen, ging het door haar heen. Alleen maar slapen... Ze was doodmoe, zo vreselijk, onuitsprekelijk moe.

Een nieuw geluid, nu... Er sloop iets door de struiken, heel geruisloos. Met haar allerlaatste krachten kwam Clarissa overeind. Ze zag een gevlekte schim die zich perfect aan de omgeving had aangepast. Barnsteenkleurige kattenogen, en een lucht die – besepte ze nu – al tot haar was doorgedrongen voordat ze de jaguar als een schaduw door het kreupelhout had zien glijden.

Robert Metzler hield zijn ruïn Zilvervos enkel nog met zijn dijen onder controle terwijl hij probeerde de blikken trommel open te krijgen die zijn moeder Elsbeth in zijn zadeltas had gestoken, zodat hij die regelmatig kon vullen met verse proviand. Hij had besloten om te paard te eten omdat hij geen minuut wilde verliezen. De tijd was toch al kort. Hij moest veel te snel alweer terug naar Rosario, waar hij woonde en een goedlopende artsenpraktijk had.

Vier dagen geleden was hij vroeg in de morgen van de rancho van zijn ouders vertrokken. Zijn reisdoel was nu niet ver meer, maar je wist hierboven nooit hoe de wegen erbij lagen. De afgelopen nacht had hij in een *pulpería* geslapen die hij kende, zo'n typisch Argentijnse combinatie van een kroeg en een winkel, die in dit geval zelfs over een extra kamer met een paar bedden beschikte. Hij verheugde zich op zijn kleine avontuur. Minstens één keer per jaar

reisde hij een paar weken naar dit dichte oerwoud in het grensgebied tussen Paraguay, Argentinië en Brazilië, om de flora en fauna te bestuderen.

Heel even werd Roberts aandacht afgeleid van zijn pogingen om de blikken trommel te openen en tuurde hij naar een van de talloze veelkleurige vlinders die in de zware, vochtige lucht dansten. Het lichtbruine haar van de jongeman glansde in de zonnestralen die hier door het niet geheel aaneengesloten bladerdak vielen. Hij kneep zijn donkerbruine ogen samen toen hij opeens een prachtige morphovlinder nakeek die hem met zijn metaalblauwe kleur aan een tuimelend stukje van de hemel deed denken.

Robert keek om zich heen naar het bos aan weerskanten van de modderige weg. Hier groeiden dichte varens, en bromelia's verwelkomden hem met hun kleurenpracht. Daarboven verhieven zich de woudreuzen, waarvan de plankwortels als steun voor allerlei klimplanten dienden. Grote brandnetels en ijzerhoutbomen met donkergroene bladeren, die in de herfst fel oranje tot violet verkleurden, reikten naar de hemel, geflankeerd door orchideebomen, en *lapacho's*, die ook levensbomen werden genoemd en van mei tot augustus, afhankelijk van de soort, rozerode, gele of witte bloemen droegen. Vanuit de verte drongen opeens de kreten van een paar brulapen tot Robert door. Ze moesten ergens van geschrokken zijn, want eigenlijk deden ze omstreeks deze tijd hun middagslaapje.

Misschien had een van de apen een roofdier ontdekt, die wel door deze wouden slopen. Roberts vriend Jacy, behorende tot het volk van de Guaraní, een indiaanse stam uit het grensgebied, had hem vertrouwd gemaakt met de jaguar, de poema en de ocelot. Jacy en Robert waren samen opgegroeid. Jacy's familie had de zijne na hun aankomst in de Nieuwe Wereld goed geholpen. Robert dacht nog eens terug aan die tijd. Steeds als hij het vuil en de stank van Rosario ontvluchtte, voelde hij zich vrij – net als vroeger, toen Jacy en hij nog door de bossen in de buurt van zijn ouderlijk huis zwierven.

Er ritselde iets en Robert ontdekte de lichte vacht, de lange snuit en de lange ringstaart van een neusbeer tussen het groen. Hij keek

er een tijdje naar en boog zich toen weer over zijn blikken trommel, die eindelijk openging en zijn inhoud prijs gaf: brood dat hij bij de *pulpería* had gekocht, en het laatste restje rookworst van thuis, met een pakje yerba-maté, de kruidenthee die in Argentinië zo graag met veel suiker werd gedronken. Die avond, bij het kampvuur, zou hij de tijd nemen voor de theeceremonie. Hij hield van dat ritueel, ook als hij alleen was. De *calabaza*, de peervormige nap waaruit de thee gedronken werd, en de *bombilla*, het metalen rietje met het karakteristieke zeefje, zaten goed verpakt in zijn bagage.

Robert glimlachte. Jammer dat hij vandaag de laatste restjes van zijn proviand zou opmaken. Zijn moeder zorgde zo graag voor haar jongen als hij weer eens op bezoek was bij zijn ouders – veel te zelden, zoals ze hem altijd zachtjes plaagde.

‘Het is een heel eind rijden van Rosario naar Villa Veinticinco de Mayo,’ verdedigde hij zich dan met een lachje, en hij voegde eraan toe: ‘Maar ik kom zo vaak als ik kan.’

‘Hoe gaat het met de praktijk?’ veranderde zijn vader op die momenten liever van onderwerp. Ook hij miste zijn zoon, en de helpende hand in drukke tijden. Roberts plaats was nu ingenomen door een knecht, maar zijn vader sprak daar niet graag over.

‘Goed. Heel goed,’ antwoordde Robert, terwijl zijn ouders hem met enig ontzag aanstaarden.

Hij wist dat ze zichzelf er op zo’n moment weer aan moesten herinneren dat hun zoon nu arts in Rosario was. Hun jongen, het kind van eenvoudige boeren.

Niemand in de familie Metzler had zich kunnen voorstellen dat een van hen ooit dokter zou worden. En hij stond bekend als een vriendelijke, bekwame arts. Sommige mensen beweerden dat vooral de dames in Rosario graag bij dokter Metzler op het spreekuur kwamen, maar Robert deed die suggestie altijd met een glimlach af. Hij was daar echt niet mee bezig.

Robert bracht de rookworst naar zijn neus. De karakteristieke geur riep herinneringen aan zijn kindertijd bij hem op. Met een gezonde eetlust, maar langzaam en aandachtig, nam hij de eerste happen. Al sinds zijn jeugd was Robert eraan gewend zich te beperken, en nog altijd had hij niet veel nodig in het leven, een feit waar hij

trots op was. Zijn ouders verbouwden tabak en groente voor eigen gebruik. Met de oogst van de wilde yerba uit de omliggende bossen verdienden ze wat bij. Robert dacht aan de bedrijven die zich in Villa Veinticinco de Mayo met de verwerking en het transport van de yerba-oogst bezighielden. De kleine nederzetting groeide gestaag.

Robert kauwde langzaam en geconcentreerd. Na een tijdje borg hij de rest van zijn eten weer in de blikken trommel en stak die in zijn zadeltas. Hij verheugde zich vooral op het weerzien met Jacy. Zoals altijd zou hij zijn paard bij Jacy's hut stallen om vandaar te voet in de dichte jungle door te dringen. Zonder paard was je daar veel wendbaarder. Peinzend tuurde Robert in de verte. Het idee om in het oerwoud van Misiones naar geneeskrachtige planten te gaan zoeken was merkwaardig genoeg pas bij hem opgekomen toen hij al als arts werkte. En natuurlijk was het Jacy geweest van wie hij had gehoord wat die geheimzinnige wereld de mensheid te bieden had: bladeren om te kauwen tegen de misselijkheid, boomschors die werkzaam was tegen koorts, kruiden tegen het hoesten, enzovoort. Hij had al geëxperimenteerd met *uña de gato*, kattenkruid, dat effectief was tegen een kwaal waar vooral oudere mannen aan leden en die tot veelvuldige aandrang om te plassen leidde. Het recept daarvoor werd binnen de familie van zijn vriend van generatie op generatie doorgegeven, evenals de samenstelling van een hoestdrankje uit de *caraguata*, een bromelia die op ananas leek maar veel stekeliger was, en de bladeren van de *ambay*-boom. Epazote, de geurige ganzenvoet, gebruikte Robert al met succes bij de bestrijding van parasieten.

Hoewel hij daar als jongen nooit veel interesse in had gehad, beseftte Robert, inmiddels 29, nu de rijkdom van het woud – en niet alleen vanwege alle dieren, de yerba-maté of de talloze houtsoorten waar blanke handelaren zich de vingers bij aflikten.

Niet veel later kwam hij bij Jacy's hut aan, waar hij Zilvervos achterliet, zoals ze hadden afgesproken. Jacy scheen nog onderweg te zijn. Een beetje teleurgesteld vervolgde Robert zijn weg.

Toen hij bijna zijn doel had bereikt – een boom waarover Jacy hem in een brief had verteld – schrok hij van een ongewoon geluid, dat

niet paste bij de gebruikelijke achtergrondgeluiden van de rimboe. Het klonk menselijk, een angstkreet, als van iemand in doodsnood.

Robert aarzelde geen moment. Hij luisterde nog even of het geluid zich herhaalde en sloeg toen op goed geluk de weg naar de rivier in. Hij was ervan overtuigd dat het uit die richting had geklonken. Hopelijk was daar de man of vrouw te vinden die om hulp geroepen had. De jungle hier werd niet voor niets *El Impenetrable*, de Ondoordringbare, genoemd. Wie hier verdwaalde, had weinig kans op redding.

Bij die laatste gedachte versnelde Robert zijn pas, voor zover de omgeving dat toeliet. Omgevallen bomen lagen in de weg, en wortels grepen naar zijn enkels als handen met extra lange vingers. Soms moest hij met zijn machete de takken weghakken om vooruit te komen.

Even later had hij de oever van de rivier bereikt. Stokstijf bleef hij staan. Aan de overkant van deze zijtak van de Río Iguazú, die hier vrij smal was, lag een roerloze gestalte. Een jaguar stond over het lichaam heen gebogen en staarde met zijn oplettende kattenogen naar de spelbreker op de andere oever.

Robert kwam meteen in actie. Hij wist dat de rivier op deze plaats niet erg diep was; het water zou hooguit tot zijn middel komen. Bliksemsnel rukte hij zijn bekapping van zijn schouders en sprong toen brullend op het roofdier toe. Zoals gehoopt, schrok de jaguar en deed hij een stap bij zijn prooi vandaan. Hij deinsde nog wat verder terug en aarzelde toen.

Robert voelde de adrenaline door zijn aderen pompen toen hij zijn armen in de lucht stak en weer tegen de grote kat begon te brullen. Het dier siste nijdig, maar gelukkig draaide het zich om, en even later was het geruisloos in de jungle verdwenen.

Robert keek de jaguar nog even na, totdat hij zeker wist dat het roofdier niet zou terugkomen. Toen pas knielde hij naast de gestalte op de oever. Het was een vrouw, zag hij nu. Ze was nog jong en ze lag op haar zij, met haar wang in de modder langs de kant, haar ogen dicht. Haar kleren waren nat, net als haar haren. Een paar lokken waren over haar vuile maar fijnbesneden, bleke gezicht gevallen. Robert schatte haar begin twintig.

Hij slikte even toen zijn blik over haar blouse gleed, die onder de vlekken zat. Bloed? Had de jaguar haar al te pakken gehad? Was hij toch te laat gekomen? Hij boog zich over haar gezicht. Nee, de onbekende vrouw ademde nog, heel zacht, bijna onmerkbaar, maar ze ademde. Kort na haar kreet om hulp moest ze bewusteloos zijn geraakt. Waarschijnlijk op het moment dat de jaguar zo dichtbij was.

Voorzichtig draaide Robert de jonge vrouw op haar rug. Ze knipperde een moment met haar ogen, maar opende ze niet. Hij voelde haar pols, die gelukkig vrij regelmatig bleek. Toen zocht hij een plek waar hij een bed van grote bladeren voor haar maakte. Zodra hij haar optilde, legde ze met een klaaglijke zucht haar hoofd tegen zijn borst. Die zucht was het laatste wat hij een uurlang van haar zou horen.

Robert merkte dat de vrouw hem al een tijdje heimelijk gadesloeg, maar liet niets merken. Ze was niet erg diep onder zeil geweest, dat bleek wel uit haar bewegingen. Omdat hij haar niet alleen wilde laten, verzamelde hij in de omgeving wat vruchten, zoals paranoten en toekanvruchten, en spreidde alles, met de rest van zijn eigen mondvoorraad, op een bed van ronde bladeren uit. Na enige tijd deed de onbekende vrouw geen pogingen meer haar blikken te verbergen, wat voor Robert het moment was haar ook recht aan te kijken. Hij schraapte zijn keel.

‘Dag, ik ben Robert Metzler,’ zei hij in het Spaans. ‘Hoe gaat het met u, señorita?’

Hij zag dat ze met haar smalle handen eerst vluchtig haar kleren gladstreek, haar vingers door haar haar haalde en de moddersporen op haar gezicht betastte.

‘Ik... ik weet het niet,’ antwoordde ze na een korte aarzeling.

Heel even wendde ze haar ogen van hem af en keek ze om zich heen. Ze leek niet verrast, hooguit verbaasd. Toen keek ze hem weer aan.

‘Hoe heet u?’ vroeg Robert. ‘En hoe bent u hier terechtgekomen?’

‘Ik... Clarissa. Ik...’ stamelde ze weer. ‘Ik heet Clarissa Kramer, en ik... weet niet hoe ik hier gekomen ben.’ Ze keek nog

eens om zich heen en scheen nu pas te beseffen waar ze was. 'Nee, ik weet het niet... Ik weet het werkelijk niet. Waar ben ik? Hoe ben ik hier in godsnaam verzeild geraakt?'

'U bent in het Argentijns-Braziliaanse grensgebied van Misiones, in de jungle,' hoorde Robert zichzelf antwoorden.

Hij wist niet precies waarom, maar hij vond het vreemd om zo met haar te praten. Ondertussen had hij al uitgesloten dat ze in een van de nederzettingen in de omgeving woonde. Maar zo niet, waar kwam ze dan wél vandaan? In wat voor een situatie was hij nu beland? Hij zat hier in het bos met een vrouw die niet wist waar ze vandaan kwam... Nergens in de wijde omgeving had hij een boot gezien. Was ze komen zwemmen? Hij kon het niet bedenken.

Robert nam de jonge vrouw onderzoekend op. Ze was inderdaad heel knap, en het was hem al eerder opgevallen dat ze goede, praktische kleren droeg, geschikt voor een reis door de jungle. Maar ze kon toch niet in haar eentje zijn geweest? Waar was haar reisgezelschap dan gebleven?

Ach, misschien vergiste hij zich ook. Je maakte tegenwoordig de vreemdste dingen mee, zoals vrouwen die moederziel alleen over de wereld reisden. Robert wist niet wat hij ervan moest denken, maar hij wilde ook niet klaarstaan met zijn oordeel; dat zou aanmatigend zijn.

Hij schraapte zijn keel. 'Nou, in elk geval lijkt u ongedeerd, señorita Kramer. U vergeeft me hopelijk dat ik dat heb gecontroleerd. Ik maakte me zorgen over het bloed op uw blouse.'

'Bloed?'

Van het ene moment op het andere werd ze doodsbleek.

'Ja, bloed,' bevestigde Robert. 'Met wie was u onderweg? Is iemand uit uw gezelschap misschien iets overkomen? Door een roofdier aangevallen?'

Haar blik gleed langs hem heen. Haar lippen bewogen zich, en een ogenblik leek het alsof ze zich iets herinnerde, maar ze zei niets.

Hij wilde niet verder aandringen. Als ze het echt niet wist, dan moest ze vreselijk bang zijn geweest, totaal in de war...

'Ik ben dokter,' verklaarde Robert op verontschuldigende toon. 'Daarom heb ik u onderzocht. U moet vooral niet denken dat...'

Hij zweeg toen hij haar reactie zag. Ze keek hem nu weer recht en strak aan – een ondoorgrondelijke blik, vol verdriet, die hij niet verklaren kon.

‘Dat is wel in orde,’ zei ze langzaam, alsof ieder woord haar moeite kostte. ‘Ja, dat is wel goed. Ik ben u erg dankbaar. Zonder u... Ik weet niet wat er dan gebeurd zou zijn, echt niet. Ik...’ Clarissa Kramer staaarde weer in de verte, maar toen haalde ze diep adem. ‘Als ik maar wist hoe ik hier terechtgekomen was.’

Ze aten noten, vruchten, brood en het laatste restje worst, voordat ze vertrokken. Intussen wist Robert in elk geval dat Clarissa Kramer Duits sprak, wat je lang niet meer kon zeggen van iedereen met een Duitse naam. Samen met haar duurde het twee keer zo lang om terug te lopen naar Jacy’s kleine houten huis. Clarissa kon niet zo snel vooruit komen in haar lange rok en ze was blijkbaar ook niet gewend lange einden te lopen. Ten slotte leunde ze zo zwaar op Robert dat hij het zweet over zijn rug voelde lopen. Een paar keer moest hij de zilte druppels uit zijn ogen knippen.

Robert was opgelucht en Clarissa volkomen uitgeput toen ze eindelijk bij de rand van het oerwoud kwamen. Nu hoefden ze alleen nog een weide over te steken, en een tuin. Zilvervos, die aan de rand van de weg achter een hekje stond te grazen, hinnikte toen hij zijn baas zag aankomen. Van achter Jacy’s hut steeg rook op. Jacy was blijkbaar in de buitenkeuken.

Goddank, hij is er, dacht Robert. Het volgende moment hinnikte zijn paard opnieuw en kwam Jacy achter het houten huisje vandaan. Roberts vriend bleef abrupt staan, met een verblufte uitdrukking op zijn gezicht.

‘Robert...’ Jacy knikte hem toe en nam toen nieuwsgierig de vrouw aan Roberts zijde op.

‘Dit is Clarissa Kramer,’ stelde Robert haar voor. ‘Señorita Kramer, dit is mijn goede vriend Jacy.’

Robert merkte dat Clarissa zich pas bij die woorden een beetje ontspande. Waar was ze zo bang voor? Haar angst was duidelijk voelbaar en zelfs nog toegenomen tijdens hun gemeenschappelijke tocht door het oerwoud. Herinnerde ze zich nu toch het een en ander? Wist ze misschien weer wat er was gebeurd?

‘Goedemiddag, señorita Kramer,’ zei de jonge Guaraní vriendelijk.

‘Ik heb señorita Kramer bij de rivier gevonden,’ legde Robert uit.
‘Ze weet niet hoe ze daar gekomen is. Ze –’

‘Aha!’ Jacy wierp een geïnteresseerde blik op de jonge vrouw, maar zo kort dat hij haar niet in verlegenheid bracht.

‘Heb je misschien een jasje of een hemd voor señorita Kramer?’ vroeg Robert. ‘Haar blouse is –’

‘Ja, dat zag ik.’ Jacy fronste zijn voorhoofd. ‘Natuurlijk heb ik een hemd, water om haar blouse uit te wassen, een maaltijd en een onderkomen voor de nacht, mijn vriend. Het is nu echt te laat voor jullie om nog naar je ouders terug te rijden.’

Robert knikte dankbaar. ‘Je hebt gelijk. Dat is zo. Dank je.’

Jacy ging er blijkbaar van uit dat hij de jonge vrouw meteen naar zijn ouders wilde brengen. Jacy’s gave om zijn gedachten te lezen verbaasde Robert al lang niet meer.

Zijn vriend bromde wat onverstaanbaars en verdween naar binnen. Niet veel later kwam hij terug met een eenvoudig hemd. Clarissa trok zich haastig terug om zich om te kleden. Haar rok was tijdens de gezamenlijke tocht wat opgedroogd, maar haar blouse zou ze zo snel niet schoon krijgen. Misschien ging het bloed er wel nooit meer uit.

Robert volgde Jacy zwijgend naar de vuurplaats achter de hut. Het eten, een recept van rijst en bonen, was al klaar. Er was genoeg, hij hoefde er alleen maar twee extra borden bij te zetten. De jonge vrouw was zo snel weer terug dat de twee mannen niet eens de tijd hadden om over haar van gedachten te wisselen.

Clarissa, die nauwelijks iets at, verdween algauw naar een van Jacy’s hangmatten. Toen Robert een tijdje later bij haar kwam kijken, sliep ze al. Hij bleef nog een moment naast haar staan en nam haar aandachtig op: haar mooie gezichtje, haar lange wimpers en haar sluike, zilverblonde haar. Ze was knap. Tot nu toe had hij die gedachte verdrongen, maar ze had iets wat hij aantrekkelijk vond. Alleen, wat had ze in de jungle te zoeken gehad? En wat had zich daar afgespeeld? Robert hoopte er snel achter te komen.

Na een tijdje – Robert vond het moeilijk de jonge vrouw alleen te laten – liep hij naar Jacy terug. Zwijgend zaten de twee vrienden

voor de hut, waar ze hun maté dronken. Robert vulde de *calabaza* regelmatig met heet water bij en ze namen afwisselend een slok met de *bombilla*, zoals het gebruik voorschreef.

‘Je hebt haar bij de rivier gevonden?’ vroeg Jacy ten slotte.

Robert schrok op uit zijn gedachten. ‘Ja.’

Jacy draaide de kalebas in zijn handen rond voordat hij verderging. ‘Was er iemand in de buurt?’

‘Nee, natuurlijk niet. Anders had ik haar niet meegenomen.’

Jacy reikte zijn vriend de kalebas weer aan, maar Robert dronk niet.

‘Weet je, eerst hoorde ik haar alleen. Ze riep iets, of misschien was het enkel een kreet van angst, dat weet ik niet. Ik begon te rennen, en...’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Toen ik haar ontdekte, stond er een jaguar over haar heen gebogen. Ze moet zijn adem hebben gevoeld.’ Hij huiverde bij de herinnering. ‘Ik heb het beest verjaagd. Clarissa was bewusteloos – hoelang al, dat weet ik niet.’

Robert zweeg en nam toen toch nog een slok maté. ‘Heb je haar kleren gezien?’ vroeg hij abrupt.

‘Ja.’

‘Ze is zeker geen yerba-plukker,’ ging Robert peinzend verder. ‘En ze komt ook niet uit de buurt. Er ligt geen enkel dorp op loopafstand, dus verdwaald kan ze niet zijn. En ze is ook niet afkomstig uit een van de houthakkerskampen. De vrouwen daar zijn veel... volkser.’

Jacy grijnsde geamuseerd om de woordkeus van zijn vriend. ‘Prostituees, bedoel je,’ zei hij onomwonden.

‘De dichtstbijzijnde dorpen of zelfs steden liggen veel te ver weg,’ ging Robert onbewogen verder. ‘En –’

‘Misschien had ze een uitstapje naar de watervallen gemaakt,’ opperde Jacy.

In het jaar 1892 was de omgeving van de watervallen van Iguazú voor het eerst in kaart gebracht en aan de vergetelheid onttrokken nadat de Spaanse conquistador Álvaro Núñez Cabeza de Vaca, op zoek naar het geheimzinnige rijk van de Inca’s, al in 1541 als eerste Europeaan op de plek was aangekomen. Cabeza de Vaca had de kolkende watervallen destijds de naam Salto de Santa Maria gege-

ven. De naam Iguazú vond haar oorsprong in de Guaraní-woorden *y*, voor water, en *guasu*, voor groot.

‘Een uitstapje naar de waterval?’ Robert schudde zijn hoofd, maar Jacy hield vol. ‘Dat lijkt me de enige verklaring als we alle andere mogelijkheden hebben uitgesloten. Ze was bij de watervallen, en ze kan zeker niet in haar eentje zijn geweest. Wie was er bij haar, en wat is er met hem gebeurd? Het bloed op haar blouse... Als ze je interesseert, moet je proberen erachter te komen, beste vriend.’

‘Als ze me interesseert?’

Jacy glimlachte, maar zei niets. Robert staaarde peinzend voor zich uit. Iets zei hem dat zijn vriend gelijk had. Clarissa Kramer was zeker niet alleen geweest. Maar waar waren haar begeleider of begeleiders gebleven? En waarom had Clarissa met geen woord over hen gerept? Waren ze aangevallen door een dier en van de gladde rotsen gestort? Waar was Clarissa getuige van geweest? Wat had ze misschien zelf gedaan? Nee, die laatste gedachte wilde hij niet toelaten!

Robert zette de *calabaza* voor zich op de tafel neer en zuchtte. ‘Ik zal het te weten komen, Jacy.’

Zijn vriend aarzelde en keek hem toen ernstig aan. ‘Als je maar voorzichtig bent.’

Robert kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Waarom zeg je dat?’

Jacy slikte zijn antwoord in, want achter zich hoorden ze een geluid. De twee mannen wisselden een blik.

‘Waren dat voetstappen?’ vroeg Robert toen.

‘Ik weet het niet,’ reageerde Jacy, duidelijk bezorgd. ‘Ik lette niet op. Ik was met mijn aandacht bij ons gesprek.’

Robert stond op. ‘Ik kan beter even gaan kijken.’

Het was inmiddels donker in de hut, en het duurde even voordat Roberts ogen aan de duisternis gewend waren. Clarissa lag nog steeds in de hangmat, die zachtjes heen en weer wiegde. Door de avondbries? Of sliep ze zo onrustig in dit ongewone bed? Ze had haar ogen dicht. Robert draaide zich om naar de deur en liep terug.

Clarissa merkte pas dat ze haar adem had ingehouden toen ze hijgend naar lucht hapte. Ze was nog net op tijd van de deur naar de hangmat teruggerend voordat Robert Metzler binnenkwam. Wie was die man, die haar in het woud gevonden had en haar hier had gebracht? Eerst was ze hem alleen maar dankbaar geweest, maar nu vroeg ze zich af of ze hem vertrouwen kon. Ze wist helemaal niets van hem, of van die Jacy. Ze was volledig aan hen overgeleverd.

2

In de vroege ochtend van de volgende dag maakten Robert en Clarissa zich gereed voor vertrek, in de hoop om binnen hooguit zeven dagen op de rancho van de Metzlers te kunnen zijn. Na een haastig ontbijt van maïspap en maté laadden ze Roberts bagage op een kar die ze bij een neef aan de Río Paraná konden achterlaten, zodat het eerste deel van de tocht geregeld was. Een beetje onwillig, zoals altijd, schikte Zilvervos zich in zijn rol als karrenpaard. Met maar één ruiters zou de reis anders te lang gaan duren.

Terwijl Jacy en Robert het paard voor de wagen spanden, sprak Robert het dier kalmerend toe, maar Zilvervos stond te dansen, probeerde steeds opzij weg te komen en rukte met zijn hoofd. Jacy gaf hun twee dekens, waarmee Clarissa de kar afdekte.

Jacy nam afscheid van Robert. 'Pas goed op jezelf, beste jongen, en kom snel weer terug,' zei hij. 'Doe de groeten aan je vader, Guaraciaba.'

'Zal ik zeker doen.' Robert glimlachte.

Guaraciaba, 'het haar van de zon', was de naam die de Guaraní aan Carl, Roberts vader – inmiddels grijs, maar ooit witblond – hadden gegeven.

Jacy keerde zich naar Clarissa. 'U ook het allerbeste gewenst, señorita. Ik hoop dat u zich snel weer herinnert wat er is gebeurd en uw eigen mensen weer zult terugvinden.'

'Ik... dank je wel,' antwoordde Clarissa kort, hoewel het even leek alsof ze nog meer had willen zeggen.

Maar wat dan, vroeg Robert zich af. Wat wil ze ons vertellen? Voorlopig was er echter geen tijd om daar lang over na te denken. Zilvervos wierp zijn hoofd in de nek en vergde al zijn aandacht. Waarschijnlijk zou het weer een tijdje duren voordat het paard aan zijn nieuwe taak gewend was. Robert zou in het begin goed moeten opletten. Zilvervos was niet het beste trekdier, en Robert had liever

op een andere manier gereisd, maar hij probeerde er ook het voordeel van in te zien. Clarissa zou onderweg goed kunnen uitrusten op de wagen.

Die ochtend was hem weer opgevallen hoe uitgeput ze nog was, hoewel ze lichamenlijk eigenlijk niets mankeerde. Haar vermoeidheid moest dus een andere oorzaak hebben. Wat had haar zo zwaar getroffen? En waarom wilde ze er niets over zeggen, als ze het zich herinnerde?

Hoewel het hem eerst onzinnig had geleken, dacht Robert nu ook over Jacy's waarschuwing na. Had zijn vriend gelijk? Moest hij de jonge vrouw wantrouwen, hoewel hij haar met iedere minuut dieper in zijn hart sloot? Hij kon zich eenvoudig niet voorstellen dat ze een bedreiging zou kunnen vormen. Ze leek zo onschuldig. In het volle daglicht zag hij nu ook de kleur van haar ogen, diepblauw, met bruine en groene vlekjes, afhankelijk van de lichtinval. Ze was zo ongelooflijk mooi, als een vlinder die net uit de pop was gekomen en zich in al haar gratie toonde.

Robert zuchtte. Hij was altijd een nuchter man geweest, die leefde voor zijn werk en zijn studies. Nu stond hij bijna op het punt om hals-overkop verliefd te worden. Hij had eigenlijk nooit tijd gehad voor zulke gevoelens, en hij had geen idee wat hij ermee aan moest.

Hij wierp een korte blik op Clarissa. Al sinds hun vertrek zat ze roerloos op de vlakke laadvloer van de wagen, waar ze zwijgend voor zich uit zat te staren. Een tijdje reden ze zo verder, zonder een woord te wisselen. De met vochtige bladeren bedekte weg en het weerspannige paard vroegen al zijn oplettendheid. Zo nu en dan moest Robert zelfs afstijgen om Zilvervos bij de teugel te nemen. Dan weer liepen de wielen in de natte bodem vast en moesten ze allebei duwen. Ze werden steeds begeleid door een streepje hemelsblauw tussen het bladerdak, terwijl de zon steeds hoger klom. Al gauw na zonsopkomst was het warm geworden, en de temperatuur liep nog verder op. De luchtvochtigheid lag als een veel te warme deken over hen heen. Toen de zon op zijn hoogste punt stond, stuurde Robert de wagen naar een schaduwrijk plekje aan de rand van de weg. Hij kwam naast Clarissa op de kar zitten, en ze sloten vermoeid hun ogen. De kreten van de brulapen, die 's och-

tends nog zo doordringend hadden geklonken, waren definitief verstomd. Soms was nog de korte roep van een vogel te horen, als waarschuwing. Maar niet alles sliep of rustte. Vlakbij kwam een hele stoet bladsnijdermieren voorbij, alsof er groene blaadjes over de weg wandelden. Ook een paar vlinders tuimelden nog van bloem naar bloem.

Robert tuurde peinzend naar het woud. Dicht bij de weg was het nog niet zo dicht, maar al een paar stappen verder vormden de bomen en struiken met hun bladeren en lianen een ondoordringbaar oerwoud, dat met zijn intrigerende geheimen Roberts hele jeugd had beïnvloed. Hij keek weer naar Clarissa. Aan haar ademhaling merkte hij dat ook zij niet sliep. Hij aarzelde even, maar nam toen een besluit. Hij móést proberen om meer over haar te weten te komen.

‘Weet u tenminste of u uit deze omgeving komt, señorita?’

Clarissa opende haar ogen, maar antwoordde niet meteen. Er plooidde zich een onzeker lachje rond Roberts mondhoek. Hij wilde haar eigenlijk niet in het nauw brengen of onder druk zetten.

Misschien ging het hem helemaal niets aan.

Clarissa kwam overeind en keek hem met haar grote ogen aan voordat ze eindelijk antwoord gaf. ‘Het... het spijt me. Ik doe heus mijn best, maar ik zou het echt niet weten.’

‘Maakt u zich geen zorgen. Het zal u snel genoeg weer te binnen schieten.’

Robert probeerde een geruststellende toon te treffen. Ze keken elkaar nog even aan, en op dat ogenblik meende hij iets vertrouwds in haar blik te zien – het plotselinge gevoel dat hij iets in het meisje herkende. Zou zij dat ook hebben gevoeld? Zijn hart begon sneller te slaan en opeens kreeg hij het warm, maar anders dan hij gewend was. Dit was niet de warmte van de zon, van een kampvuur of een kachel. Het liefst zou hij haar hebben aangeraakt, om te weten hoe haar huid nu aanvoelde, op dit moment. Hij moest zich dwingen zijn blik van haar los te maken om niet vrijpostig te lijken.

‘Ik eh...’ Robert sprong van de kar en zocht in zijn bagage. ‘Mag ik u iets te drinken aanbieden, señorita?’ Hij had zichzelf nu onder controle en durfde weer op te kijken.

Clarissa glimlachte beleefd. 'Dank u, heel graag. Ik heb dorst.'

Toen Robert de jonge vrouw een kalebas met water aanreikte, raakten hun vingers elkaar, en weer voelde hij zich als door de bliksem getroffen. Hij liet de drinknap zo snel los dat het ding Clarissa bijna uit de hand glipte. Toen deed hij haastig een paar stappen bij de wagen vandaan, en hij schraapte zijn keel.

'Rust u nog maar wat uit. Ik zal zien of ik ergens wat eten voor ons kan vinden.'

Clarissa knikte, terwijl ze de kalebas tussen haar slanke vingers draaide. Robert was al bijna tussen de bomen verdwenen toen hij haar stem hoorde en bleef staan.

'Gaat u niet te ver weg, señor Metzler? Komt u snel weer terug?'

Een glimlach deed Roberts gezicht opklaren voordat hij zich weer omdraaide. Betekende dit dat ze hem toch een beetje vertrouwde, een heel klein beetje maar? Hij wierp haar een onderzoekende blik toe en knikte toen.

'Natuurlijk! Ik blijf in de buurt. U hoeft niet bang te zijn.'

Clarissa keek de jongeman na totdat hij niet meer te zien was in het bos. Ja, ze kende deze bossen, ze was ermee opgegroeid. Natuurlijk herinnerde ze zich dat nog. Ze was getuige geweest van de voortdurende strijd van haar ouders om hun kleine rancho iedere dag met al hun krachten tegen de onverbiddelijk oprukkende jungle te verdedigen. Want zo ging dat in deze streken. Het oerwoud eiste een harde discipline van de mensen die er woonden.

Clarissa dacht eraan hoe haar vader haar als klein meisje ooit op zijn knie had genomen – ze had liever willen spelen dan haar moeder in de tuin te helpen – en haar nadrukkelijk had uitgelegd dat het oerwoud alles wat ze met zo veel moeite hadden opgebouwd meedogenloos weer zou terugnemen als ze ook maar één moment hun aandacht lieten verslappen.

'En als we hier later weggaan?' had ze hem gevraagd, want dat had ze van anderen gehoord. Ooit was de bodem van het oerwoud uitgeput. Dan zouden ze weer vertrekken, zonder om te zien. 'Als we hier weggaan, pappa, hoe moet het dan?'

Hij had haar ernstig aangekeken, een beetje verdrietig ook. Ze

had aangevoeld dat hij zo lang mogelijk zou vechten om dat te voorkomen.

‘Ook dan neemt het oerwoud alles terug.’

Ze had een moment geprobeerd zich dat voor te stellen – hoe de struiken, bomen en planten in de zorgvuldig gekoesterde tuin van haar moeder weer overwoekerd zouden worden. In gedachten had ze gezien hoe de lianen zich om hun kleine huis slingerden, en met dat beeld nog voor ogen was ze opgesprongen om haar moeder te gaan helpen. Na die keer had haar vader haar nooit meer hoeven aan te sporen. Een paar jaar later waren ze toch vertrokken, heel ver weg, naar een plek waar de hel en het paradijs griezelig dicht bij elkaar lagen.

Abrupt schrok Clarissa op uit haar gedachten.

Hoe zou het met haar ouders gaan? Goed? Moest ze zich zorgen maken? Het was angstig en pijnlijk dat ze geen antwoord kon geven op die vragen.

Het volgende moment keek ze op bij een onverwachts geluid. Ze spitste haar oren, maar het kwam niet terug. Wat was dat geweest? Was ze niet meer alleen in deze wildernis? Waren er andere mensen? Wie kon ze hier verwachten?

Het gebied was zo dunbevolkt dat je maar zelden iemand tegenkwam, en de dieren waren voorzichtig genoeg om afstand te houden, afgezien van die nieuwsgierige neusberen die je hier veel zag. Stel dat iemand haar toch had gevolgd. Zou dat kunnen? Kon iemand weten waar ze was? Zo ver was ze nog niet gekomen...

Clarissa richtte zich op en luisterde scherp. Hoeveel tijd was er inmiddels verstreken? En waar was Rob... señor Metzler? Wat moest ze doen als hem iets overkomen was, als hij niet meer zou terugkomen? De schuwe jaguar zou misschien niet naar de wagen durven komen, maar als dokter Metzler zijn territorium binnen drong? Zou het roofdier hem dan niet aanvallen?

Clarissa voelde haar handen beven. Nee, ze mocht niet toegeven aan haar angst, ze moest iets doen. Abrupt sprong ze van de wagen en tuurde, eerst nog aarzelend, in de richting van het bos. Vanwaar zij stond kon ze niets ontdekken. De bomen stonden te dicht opeen, als een groene muur, diep in de schaduw.

Voorzichtig ging Clarissa op weg, de jungle in. Een tak brak luid onder haar schoenen, een vogel vloog krijsend op. Ze kromp ineen, als bij de donderslag van een hevig onweer. Het geluid van de rit-selende bladeren en de brekende takjes en twijgen onder haar voeten galmde overdreven luid in haar oren, maar stap voor stap waagde Clarissa zich verder het oerwoud in.

Algauw besepte ze dat de jungle hier veel te dicht werd om zich zonder kapmes een weg te kunnen banen. Van Robert Metzler ontbrak nog altijd ieder spoor. Nergens was een menselijk geluid te horen. Besluiteloos bleef ze staan. De geluiden om haar heen leken steeds schriller en dreigender te worden. Plotseling sloeg er een golf van angst door haar heen, eenloedgolf van herinneringen die ze liever had onderdrukt. Clarissa begon te beven alsof ze koorts had.

Die afschuwelijke beelden... de mannen met hun rauwe stemmen... Ze wilde ze niet meer horen, niet meer zien...

‘Clarissa,’ klonk opeens een stem achter haar. ‘Señorita...’

Met een kreet draaide ze zich om, verloor haar evenwicht en viel in de armen van Robert Metzler. Ze klampte zich aan hem vast, hij drukte haar tegen zich aan, en plotseling blonken er tranen van opluchting in haar ogen. Ondanks alle achterdocht was het fijn om zijn aanwezigheid te voelen, te beseffen dat ze niet alleen was.

‘Ik...’ stamelde Clarissa. Ze wilde zich van hem losmaken, maar toch ook weer niet. ‘Ik miste u al, señor Metzler. U bleef zo lang weg, en ik wilde gaan kijken of –’

‘Ik had eerder terug moeten zijn,’ viel hij haar ernstig bij.

‘Hebt u eten kunnen vinden?’

‘Ja. Ik...’

Nu pas beseften ze dat ze elkaar nog altijd vasthielden. Robert liet haar abrupt weer los, en heel even voelde Clarissa zich teleurgesteld. Hoe je het ook wilde uitleggen, in zijn armen had ze zich veilig gevoeld.

De rest van de tocht verliep in stilte. Allebei waren ze verdiept in hun eigen gedachten. Die avond overnachtten ze in de openlucht. Het gevoel van verbondenheid dat Roberts aanraking bij Clarissa

had opgeroepen vervloog, en haar opluchting maakte weer plaats voor angst. Ze kon hem eenvoudig niet vertrouwen. Dat ging niet.

Nooit kan ik meer iemand vertrouwen na alles wat er is gebeurd.

De volgende dag vertrokken ze al kort voor het eerste ochtendlicht. Robert wilde de vroege uren, als de vochtige hitte nog niet zo drukkend was, gebruiken om een eind op weg te komen. Allebei waren ze blij toen ze die avond de *pulperia* bereikten waar Robert op weg naar Jacy al eens had overnacht. Daar konden ze niet alleen slapen, maar ook hun rantsoen en watervoorraad aanvullen.

Bij aankomst reed Robert meteen naar de stallen en hij droeg zijn paard en wagen aan een van de stalknechten over. Hij kende de herbergier als een betrouwbaar man en wist zeker dat hij zijn eigendommen de volgende dag onbeschadigd terug zou vinden.

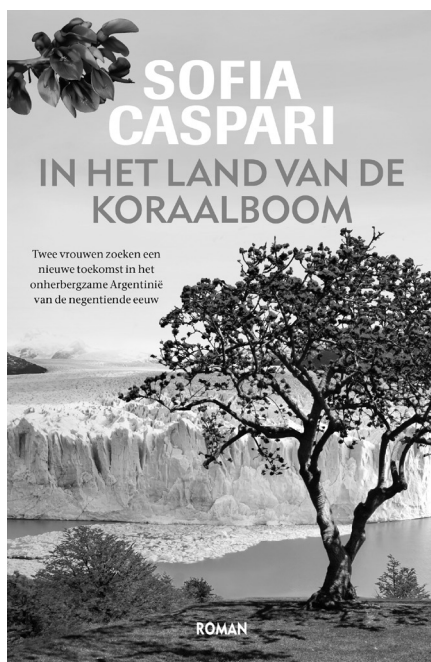
Clarissa, die de afgelopen uren ernstig voor zich uit had zitten staren, lachte voorzichtig, maar Robert was zich scherp bewust van haar argwaan. Waarom hadden ze nu weer zo'n afstand tot elkaar? Hoe hij zijn hersens ook pijnigde, hij kon er geen reden voor bedenken.

Blijkbaar had Clarissa zijn onzekerheid opgemerkt, want opeens schraapte ze haar keel. 'U vindt me natuurlijk vreselijk onbeleefd –'

'Welnee,' probeerde Robert haar haastig gerust te stellen. 'Maakt u zich geen zorgen, señorita Kramer, uw geheugen komt heus wel terug.'

Hij zag dat ze aarzelde, maar toen glimlachte ze weer, wat vriendelijker nu. Samen liepen ze naar de ingang van de *pulperia*. Robert opende hoffelijk de deur om Clarissa te laten voorgaan. Alsof ze een rendez-vous hadden, dacht hij. Doe niet zo dwaas, vermaande hij zich toen.

Het eerste deel uit deze trilogie:

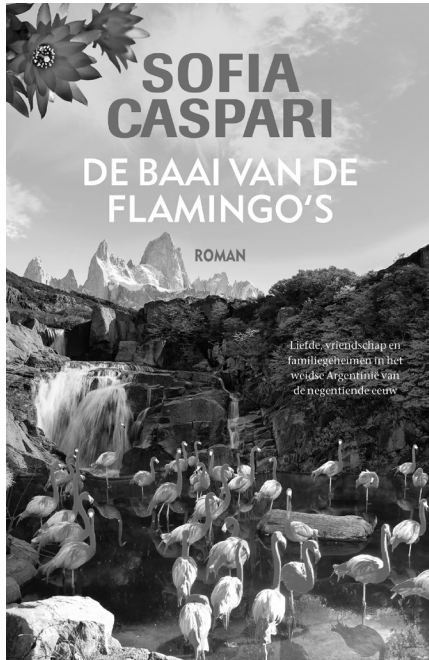

Het is de zomer van 1863 en twee jonge vrouwen, Anna Weinbrenner en Victoria Santos, ontmoeten elkaar op het schip dat hen naar het verre Argentinië zal brengen. Ze volgen in het spoor van hun echtgenoten, die eerder al de oversteek hebben gewaagd op zoek naar een betere toekomst.

Victoria's nieuwe schoonfamilie bezit een groot landgoed in het noorden van het land, en ze kan niet wachten om daar het leven van een rijke dame te leiden. Anna's familie heeft elk dubbeltje drie keer om moeten draaien om haar overtocht te betalen.

Als ze in Buenos Aires aankomen wordt echter al snel duidelijk dat hun toekomst er anders uit zal zien dan ze gedacht hadden. Victoria's droombeelden van een gelukkig familieleven spatten uiteen en Anna wacht een schokkend bericht...

Het tweede deel uit deze trilogie:

Argentinië, 1876. De jonge weduwe Annelie hoopte met haar dochter Mina in een nieuw land een nieuw leven op te bouwen, maar haar tweede echtgenoot is een bruto die haar mishandelt en kleineert. Als haar stiefvader en -broer in Mina een nieuw doelwit zien voor hun losse vuisten, vinden de twee vrouwen de moed om hun leven in eigen hand te nemen.

Ze vertrekken richting Buenos Aires, maar nauwelijks onderweg worden ze ingepalmd door de gladde Aurelio Alonso, die hen maar al te graag helpt met een kleine lening om hun reiskosten te betalen. Zijn ware motief wordt helaas maar al te snel duidelijk.

Annelie ziet maar één manier om in elk geval Mina uit deze uitzichtloze situatie te bevrijden – maar daar moet ze wel de juiste man voor vinden...

Eerste druk september 2015
Tweede druk, eerste in deze uitvoering, juli 2021

Oorspronkelijke titel *Das Lied des Wasserfalls*
Copyright © 2014 by Bastei Lübbe AG, Keulen
Copyright © 2015, 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Jan Smit
Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn
Omslagillustratie © Shutterstock
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 261 5852 0
ISBN e-book 978 90 261 5853 7
ISBN luisterboek 978 90 261 5824 7
NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, micro-
film, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op
enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.